

МОЛОДА
УКРАЇНА

Вишкільна група А

Лектура ч. 4

Передрук матеріалів ЗЧ ОУН

ТПА

СТ-М-32

КОНСПІРАЦІЯ

практична частина науки тайних діянь побудована на досвідах визвольно-революційної боротьби ОУН.

Лекція третя

КОНСПІРАТИВНА ОРГАНІЗАЦІЯ В ОБОРОНІ

БОРОТЬБА З ВОРОГОМ /конфіденти, агенти, провокатори/

Революційна організація з питомою ії конспіративною діяльністю, - є найстрашнішою загрозою для ворога. Тому на боротьбу з підпіллям ворог висилає найкращі свої сили, найбільш певні й досконало вишколені. В свою розпоряджені ворог має найновішу зброю, /часто навіть загальго не відому/, всі засоби зв"язку, модерні технічні засоби, тюрми, владу й гроші. Але все це буде безуспішне, коли підпільна організація буде побудована на здорових моральних основах і на засадах конспірації, і коли ці основи й засади всі члени організації досконало розумітимуть та практикуватимуть у всіх галузях діяльності. Розконспіроване підпілля втрачає своє властиве значення, а для ворога стає зовсім нешкідливе - іграшкою.

Розконспіруванням підпільної організації займається в першу чергу ворожа служба безпеки, яка використовує в своїй роботі проти підпільної організації різного рода людей, платних і випадкових конфідентів, агентів та провокаторів. Так, як у кожному народі, так і в нашому, існують людські прошарки, яких називають асуспільним елементом, і який ворог використовує для себе.

З допомогою цього елементу ворог слідкує за кожним, навіть найменшим рухом діяльності підпільно-революційної організації і тому найменша необережність, байдужість чи незначне легковаження правил конспірації, дає в руки ворога кінець нитки, по якій він буде йти аж до клубка. Треба пам'ятати, що ворог постійно змагає, щоб знищити підпільну організацію, розкласти її з середини.

Ворог також безпереривно змагає, щоб втиснутися в нутро організації, - в її ряди і на керівні становища. Тому ворог вишлює своїх і купує з "біржі" асуспільного елементу різношерстих провокаторів та всував їх в ряди підпільної організації. Все це треба твердо усвідомити і запам'ятати та відповідно до цього оборонятися перед такою акцією ворога. Небезпека, що в підпільну організацію може вплинути провокатор загрожує організації під час приймання нового членства в ряди підпілля. Не кожна людина, навіть коли вона добра, придатна до підпільної організації. Треба шукати не так розумних, як характерних, твердих і чесних. Оцінювати людину, яку ми хочемо втягнути в члени організації, за принципом довголітнього знайомства й частих випробувань, ніколи за більшою чи меншою активністю незнайомої людини, - /ворог, якщо він хоче пропхатися в ряди підпілля, буде найперше активізуватися в легальному секторі, там здобуде собі добре позиції і тоді вже прохаститься далі в підпілля/.

Добір членів в ряди підпільної організації - це дуже важлива справа й ніколи не можна тут поспішати, чи нерозважно набирати людей.

Противник, щоб здобути йому потрібну таємницю, вживає найрізномірніших способів та хитрих підступів.

Він за любки прикриває свої думки, справжні наміри, а вдає великого й дуже активного патріота-націоналіста, співчуває долі людей, що іх катує загарбник по в"язницях і таборах, обурюється на всіх тих, що не є патріотами й не йдуть революційним, правильним шляхом. Часто, якщо ніхто його минулого не знає в даній місцевості, провокатор вдає члена підпільної організації, ѹто втасманиченої не в одну важливу справу, при чому він робить таємні міни. Він зацікавлений також в тому, щоб здобути наше довір"я, тому він намагається зробити на нас добре враження, викликати довір"я певної людини, перед якою не треба скриватися зі всіми таємницями. В розмові такий тип часто спритно намагається не говорити голосно, бо мовляв, хтось може підслухати "непевну" розмову.

Таких "певних" людей всюди повно й це люди різного віку, становища, інтелігенції.

Такі люди є всюди, особливо по різних святах, імпрезах тощо. Часто вони перші втягають бажану особу в розмову та висмоктують з неї по волі, спритно все, що заховане на дні ії душі. Такі незнайомі, вже після короткої розмови стають "ширими" приятелями, готові до всіх наших послуг, частують цигарками, запрошуєть у гості, де рідко обходиться без алкоголь, позичають гроші і т.д. /звичайно "награють", роблять те, що для них доцільне/. Нераз зачіпає він наші переконання, світогляд. Іншим разом провокує бажану розмову тим, що критикує, засуджує наші переконання і таким чином розв"язує нам язика. В таких випадках під час дискусії дуже легко проговоритися, тому в таких випадках треба бути бистрим.

Найбільша небезпека знищення для організації виникає тоді, коли такі люди-провокатори впхаються в ряди нашої організації.

ОБОРОНА ОРГАНІЗАЦІЇ
І
ІІ ЧЛЕНІВ ПЕРЕД ВОРОГОМ

В основному застосовуємо такі правила:

1. Старанно дотримуємося всіх засад конспірації.
2. Вміло добирати до організаційної сітки людей, добре перевірених на перед та перевіряти і контролювати їх в роботі.
3. Відрізняти в організації виразно: членів організації /дійсних/, від її симпатиків, прихильників, членів надбудівок організації. Відповідно до цього слід розглядати людей: знати кому можна довіряти і насільки, а кому взагалі не можна довіряти.

Найкраще забезпечення від ворожих "нурців" - це докладне знання минулого всіх осіб, що беруть участь в даній підпільній організації. А знати минуле данаї особи - це значить знати особисто або через певну особу, яка знає кандидата і його родину з дитячих років. Може розказати про характер і вдачу. Ніколи не можна притягати до підпільної праці осіб близько незнаних, якими б талановитими і потрібними вони нам не здавалися, головне, коли ці особи з"явилися в даній місцевості загадково. З такими людьми слід бути завжди дуже обережним і коли помічається навіть дрібні речі підозрілими, то негайно треба зробити відповідні висновки і принципово не на корість такої особи. Іноді буває так, що підозріння супроти таких осіб викликають навіть на перший погляд безпідставні балачки сторонніх осіб.

В цьому випадку слід звернути увагу на такі балачки і зарахувати їх теж не на користь підозрілої особи. Що є підозрілим - завжди залишається підозрілим, а дуже часто таке підозріння потверджується фактами.

Якщо деякі дрібнички чи здогади викликали в нас підозріння, що дана особа може бути ворожим "нурцем", то слід з цією особою відповідно почати нашу поведінку. В першу чергу не можна дати цій особі зрозуміти, що ми її підозріваємо. Треба далі робити так, як до того часу, отже бути ані більше, ані менше ширим. Водночас намагатися поступово, непомітно, відмежовувати цю особу від справ, але так, щоб це за ніяких умов не помічалося підозрілою особою. Перервання зв"язку з підозрілою особою треба обґрунтовувати знеочоченням чи браком часу. Взагалі треба поводитися так, щоб уся дальша діяльність в очах підозрілої особи поволі розпливалася. Рівночасно влаштовуємо стараний непомітний нагляд /інвігіляцію/ за підозрілою особою. Під нагляд даємо все її приватне життя, її родинні й товарські взаємини, її зв"язки з незнайомими або підозрілими особами, її поштову кореспонденцію, телефонні розмови, поїздки, матеріальні можливості, способи забезпечення свого життя. Іноді такий нагляд довгий час не дає жадного результату, головне в нормальних умовах життя. Дано особа на стільки спритна, що всі свої зв"язки з ворою служби безпеки вміє зробити зовсім непомітними. Але такі контакти мусять існувати, як спрітно вони не були б масковані. Підозріла особа мусить передавати свої спостереження на письмі або особисто, а найчастіше буває одне й друге. Відомості, подані на письмі можуть бути й звичайно є не цілком докладні.

через те дальнє ведення справи вимагає позрозуміння. З другого боку, саме усне передання відомостей для працівників ворожої служби безпеки невигідне і вони вимагають від своїх агентів писаних звітів. Тому догляд за підозрілою особою повинен іти в двох напрямках, а саме - в напрямі перевірки, як дана підозріла особа готова свої звіти та як їх передає, а потім як і з ким контактується. При цьому слід тяжити, що в нормальніх умовах життя ворожі агенти мають безліч дуже влучних способів передавання звітів. Можна це робити через пошту т.зв. "посте рестанті", можна листи залишати в інших людей, можна їх залишати в умовлених сковках або передавати безпосередньо умовленним способом зовсім непомітно /напр. в кіно чи ресторани покласти в кишеню умовленої особи/.

Та як би дана особа й непередавала спрітно свої звіти, то все ж такі вона мусить залишити якийсь слід. В першу чергу вона мусить написати звіт, а це забирає певний час. Потім вона мусить його так чи інакше передати, а при тому мусить додержуватися певної періодичності /раз на день чи раз на тиждень, чи два рази на місяць/. Саме цей час потрібний для написання звіту та періодичність передавання, може послужити для ствердження підозрілих зв"язків даної особи.

Як вище згадано, звичайно зв"язок агента з ворожою службою безпеки не обмежується передаванням звітів. Доповнення усних звітів і потреба ведення справи вимагає особистого контакту. Звичайно ці зустрічі не відбуваються в офіційних установах до того в службові години, це зробити можна хіба винятково й дуже рідко.

а тільки у відповідно замаскованих приміщеннях або на нейтральних місцях. Такі зустрічі мимоволі будуть відбуватися. Періодичне відвідування певних загадкових місць хоч би приватного чи торговельного характеру, мусить скріпити підозріння проти цієї особи. Натомість слідкування за іншими особами, зв"язаними з даним загадковим по-мешканням може вже виявити прямі зв"язки з офіційною ворожою службою безпеки.

На практиці письмові й особисті зв"язки звичайно ще не вистачають. Для наладнання контактів і передавання термінових відомостей, агентові потрібно контактувати з своїм керівником з ворожої служби безпеки за допомогою телефону. При цьому, зогляду на таємність розмови, агент найчастіше послуговується публічним телефоном. Підслухання такої розмови, яка зрештою може бути замаакованою, дає нам обґрунтовані факти підозріння.

В нормальних часах один з доказів співпраці з ворожою службою безпеки може бути точне прослідження джерел грошових заробітків підозрілої особи. Але буває й так, що іноді певні особи співпрацють з ворожою службою безпеки не за гроши, а за матеріальні вигоди /напр. за торговельні концесії/, або з інших мотивів. Проте, ставлячи собі питання, чому підозріла особа співпрацює з ворожою службою безпеки, слід відповісти, що з інших мотивів, не конче грошових чи матеріальних користей.

Інакша справа в переходових часах, коли саме посидання грошей ще нічого не доводить, бо в такий час спритні одиниці, ризикуючи можуть здобути великі суми грошей, а всяке обмеження свободи звичайної людини утруднює перевірку інших людей. Тоді доказами можуть бути спостереження, що дана підозріла особа має певні

привілеї /як кращі помешкання, торговельні концесії, різні перепустки і т.д./. Але при тому слід пам'ятати, що такі привілеї в переходових часах можна мати також шляхом підкупу окремих службовців, проте треба точно перевірити, чи справді так. Очевидно, якщо немає певного доказу, що це дійсно так, то факт користування такими привілеями слід радше зарахувати не накорість підозрілої особи. Наприклад, якщо підозріла особа користується закордонною перепусткою й пояснює це підкупом даного службовця, то слід це відповідно перевірити. Можна запропонувати підозрілій особі добути шляхом підкупу таку саму перепустку, але не заповнену. Якщо справа "награна" через ворожу службу безпеки, то вона звичайно на це не піде, бо видати не заповнену перепустку - це означає відмовитися від дальнього слідкування за цією перепусткою. Так само можна робити, перевіряючи справжнє походження інших привілеїв, якими користується підозріла особа.

Крім зовнішнього нагляду можна перевіряти підозріння активними методами. З такою метою можна, наприклад, почати в присутності даної підозрілої особи розмову про якусь дуже важливу справу чи подію, яка повинна змусити ворожу службу безпеки поставитися до неї активно, або стежити за нею. Після цього ми стежимо за підозрілою особою, яка через важливість справи /як ії буде здаватися/, всіма способами буде намагатися, як найшвидше повідомити ворожу службу безпеки.

Вже саме підозріння вистачає, щоб зручним способом перервати всі зв"язки з даною особою. При тому треба повести справу так, щоб заплутати цю особу, а через неї і ворожу службу безпеки. Наприклад, якщо вага справи й безпека осіб, що беруть участь

в організації цього вимагають, то роблять так, щоб ці особи переїхали в іншу місцевість і кажуть про це даній підозрілій особі так, щоб і вона та через неї ворожа служба безпеки виробила собі неправильний погляд на причину, напрям та час виїзду. Взагалі з підозрілою особою не слід зривати всіх зв"язків, а треба використати її для передавання ворожій службі безпеки невірних відомостей про дане підпілля. Це, звичайно, небезпечна гра, яка вдається лише тоді, коли ворожа служба безпеки не має інших "нурців" у даному середовищі. Але, навіть і в такому випадку корисним буде те, що передавання невірних відомостей через якийсь час зкомпромітує даного "нурця" в очах керівників з ворожої служби безпеки.

Вимоги конспірації наказують звертати увагу ще й на те, наскільки організація та її члени можуть входити в наявне життя, щоб не деконспіруватися.

Не треба тільки механічно застосовувати відповідні правила конспірації, але передусім треба входити в їх суть, розуміти їхні основи - в кожному конкретному випадку треба приймати доцільне рішення. При розпорядженні вже організованими людьми треба відрізняти членів законспірованих від незаконспірованих. В залежності від того, наскільки член законспірований, дается йому місце і роботу. Розконспірованого члена недоцільно тримати там, де його знають як члена, бо він мимоволі допоможе ворожій агентурі розконспірувати інших членів. Розконспірованого члена перекидають у таке місце, де його ніхто не знає: серед нового середовища вони можуть діяти, як нерозконспіровані.

ІНВІГІЛЯЦІЯ

Ворожа служба безпеки, щоб потрапити на слід нелегальної організації, - звертає особливу увагу на розконтріювання людей і, знаючи вже їх, СПОСОБОМ ІНВІГІЛЯЦІЇ, за їхніми слідами розконтріює інших людей, їх роботу, мету, об'єкти нелегальної роботи. Інвігіляція, або т. зв. зовнішній нагляд, грає визначну роль у викритті нелегальної організації. Ворожа служба безпеки - агенти, маючи певні зачіпні пункти, що вказують, кого й що треба інвігілювати, та на що в інвігіляції треба звернути особливу увагу, інвігілюють підозрілих їм людей та підозріли об'єкти. Маючи зачіпні матеріали, вони за допомогою інвігіляції стверджують правдивість цих матеріалів, розвивають їх далі та закінчують справу. Ворожа служба безпеки інвігілює все й всюди /вдень, вночі, зблизька, здалека, випадково, пляново, з помешкання, знадвору, на вулиці та скрізь і при всякий нагоді/. Інвігілятор пристосовується до оточення, в якому він інвігілює, гармонізується з ним /зовнішно: одягом, расовістю, та-кож внутрішньо: поведінкою, мовою, звичаєм/, так, що інвігільованому важко виявити, чи даний чоловік за ним слідкує, чи ні. Звичайно все залежить від спрітності інвігілятора. Якщо інвігілятор чимнебудь відрізняється від середовища, в якому він інвігілює, /східний тип з косми очима в західній Європі, він скоро звертає увагу на себе поперше тих, яких він інвігілює, а подруге - увагу поліції, або інших зацікавлених в таких справах людей.

Треба знати, що інвігілятор є найкращим конспіратором, тому члени організації мусять найкраще законспіровано /прирдньо/ себе вести, щоб не звернути на себе уваги. В кожному місці, де ми не певні, чи за нами хто не слідкує, не можна починати якоїсь "конспіративної" роботи. Навколо себе ми можемо нікого не бачити, але є й така можливість, що хтось спостерігає нас з закритого місця. Такий спосіб інвігіляції /з укритого місця/ ворог застосовує найчастіше, бо так інвігілювати найпрактичніше: з укритого місця один і той самий може інвігілювати довго й не розконспірує себе, натомість на відкритому місці інвігілятори м'ясять міняться, раз один інвігілює, раз другий, а часто навіть ще більше міняються. Але з укритого місця /якщо це можливе/ ворожа служба безпеки інвігілює тільки сталі об'єкти /напр. якийсь будинок, або такі місця, де часто відбуваються якісь зустрічі й поліція знає про це - зупинка автобусів/.

Якщо поліції треба інвігілювати когось, що постійно рухається, тоді вона посилає для цього багато агентів. Тому, якщо нам здається, що за нами слідкує один агент і потім він зникне, ми не можемо вважати, що вже ніхто за нами не слідкує.

Член підпільної організації мусить стало перевіряти, чи за ним і його помешканням не слідкують, йому не можна говорити: я бачив, що за мною ніхто не слідкує. Член організації спрітно звертає увагу на всіх тих, що він зустрічає в будинку /в місті/, коло воріт, на вулиці. Якщо йому доводиться оселитися в новому середовищі, він негайно перевіряє, хто живе в його будинку, в сусідстві, з другого боку вулиці,

головне /якщо це в великому будинку/ на тому самому поверсі, або над ним. Провірювати повинен не сам, а його товариш або товаришка, але це треба робити спритно.

Щоб ствердити чи за нами не слідкують /при вході до міста/, добре брати з собою ще одного друга. Тоді ми йдемо наперед, а друг за нами ззаду, якому буде зручніше стежити, що діється довкола.

Є дві причини - слідкування /інвігіляції/:

1. Нідозріння

2. Всипа

В першому випадку поліції треба перевіти донос, при другому - виявити всі зв"язки, адреси, людей і т.д. Якщо поліція вже натрапила на слід, вона керується доцільністю - "награє" справу /слідкує далі/, або ліквідує її. У воєнний час її не доцільно затягати таку роботу довго, тому вона зразу ліквідує все, що знає. В мирний час поліція, звичайно, слідкує довго за людиною, коли вона має про неї навіть всі дані, потрібні для арешту. Тому неправда, що лихо починається з арешту, бо частіше якраз на волі робиться страшне лиxo, а саме: член організації, за яким слідкують, зустрічається з іншими членами і заходить до них, доки одного дня все валиться і винного не стає. Очевидно, що винною є погана організація роботи, недопримання правил конспірації.

Члени організації не повинні зустрічатися з такими членами, що були колинебудь заарештовані і через деякий час звільнені. Поліція, ствердивши те, що він член організації, випускає його тілеки для того, щоб за його слідом викрити інших його співпрацівників. Інші члени організації зустрічаються з ним, а поліція, розставивши навколо агентів-інвігіляторів, потихеньку, маючи вже нитки, шукає головного клубка. Потім, під час якоїсь роботи, відбувається арешт і ніхто не знає, звідки і як це сталося. Всі шукають провокатора й не розуміють, що причиною того, що сталося, є вони самі.

Тому, що важко виявити, чи слідкує хто за нами, чи ні, а коли відчуваємо, що слідкує, треба принципово вважати, що за кожним членом організації слідкують і через те, кожний мусить вести себе так, щоб не можна було від нитки дістатися до клубка. В місті особливу ввагу треба звертати на дверників і керівників будинків, бо вони часто були, і будуть допомагати поліції. На роботі ситуація теж така сама, тому треба дотримуватися правила, що в дома й на роботі не агітуй. Такими продажними шкурами, що можуть слідити за роботою членів організації є різні злодії, п'яници таексоти, спекулянти та подібний елемент. Після виявлення їх, треба попередити кого належиться і не дати їм зрозуміти, що вони вже нами розконспіровані, бо тоді ворог знайде собі іншого агента, якого ми вже не будемо знати, і який буде атакувати з іншого боку і далеко влучніше.

В і д в а г а ,

О р л и н і очі

б е р е ж у т ь т е б е !

В такім моменті не можна поспішати, оглядатися без причини, не переходити на другий бік вулиці й міняти напрям. Відомо, що звичайний громадянин не оглядається на всі боки, а роблять це тільки ті, що бояться, чи за ними ніжто не слідкує. Шоб оглянутися, треба оправданої причини: в натовпі, в ресторанах, виставових шибах, в дзеркалах автата, за молодою жінкою.

2. Не переривати інвігіляції тоді, коли знаємо, що цим ми можемо здеконспіруватися перед інвігілятором, - це нам і так нічого не поможе. Напр. за нами слідкують вже довго й ми знаємо про це й про те, що наша хата деконспірована. Якщо ми передбачаємо, що слідкування триватиме довго, то не змінюємо хати і провадимо обережно роботу далі.
/Якщо ми змінемо помешкання, то дамо доказ, що ми провадимо нелегальну роботу, тому, що втікаємо від слідкування/. Це стягає на нас ще більше підозріння і якщо це мала місцевість, ми мусіли б змінити взагалі місце перебування - переїхати в іншу місцевість.

В таких моментах інвігіляцію переривають зовсім на її початку, або вже в останньому моменті, коли ми вже маємо певні дані, що нас можуть арештувати. Перервати інвігіляцію можна, але треба це робити дуже спритно. Можна віскочити з трамваю, сковатися в натовпі, за якимось об'єктом, в брамі і т.д.

Робити це треба так спритно, щоб інвігілятор був дійсно переконаний, що ми це зробили з конечності, а не тому щоб втікти від нього.

Інвігілятор завжди намагається втримувати т.зв. зорову віддалу від інвігільованого, щоб не стягнути на себе підозріння. Інвігільований знає про те, що за ним слідкують і хоче перервати інвігіляцію.

На розі вулиці, він звертає в бічну вуличку, прискорює ходу, або навіть повертає ще раз у найближчу вулицю та біжить, - заходить в першу-ліпшу, або потрібну йому браму, в той час, коли інвігілятор ще не дійшов до рогу першої вулиці. Таким чином інвігіляція перервана і інвігілятор не знає, в яку браму, зайшов інвігільзований.

3. Якщо треба виявити чи за нашим мешканням не слідеують, то найкраще переконатися спостерігаючи вулицю з вікна свого будинку /з-за завіси/, або з помешкання таким самим способом.

4. Провадити інвігілятора /наших ворогів/ в таке місце, що не має нічого спільногого з нашою роботою. Таким способом ми дезорієнтуємо ворога - відвертаємо його увагу від місця нашої роботи.

Інвігіляція дає ворогові в загальному об'єктивний погляд на певну справу. За її допомогою він довідається хто, з ким, коли й де зустрічається, довідається адреси членів організації, робить точні описи осіб, прізвищ яких ще не знає. Більшу користь дає інвігіляція, якщо ворог має вже деякі відомості.

Щоби мати відомості про дії певного об'єкту, ворог розробляє його оперативно /агентами, провокаторами/, самої тільки інвігіляції є замало.

ЯК ПОВОДИТИСЯ З ПОЛІЦІЄЮ

а/ Обшук. Член підпільної організації мусить бути кожної хвилі приготований до обшуку й арешту. Є дві причини перевізії:

1. знайти нелегальний матеріал, що міг би бути доказом вини,
2. вина вже є, а треба ще знати решту винних.

Тому під час обшуку треба бути дуже спостережливим, щоб виявити ії причину, але який би обшук не був, треба бути до поліції тактovним і спокійним. Якщо обшук робиться з першої причини, то не треба дратувати людей такого типу, як поліція, а якщо з другої причини, то добра поведінка під час ревізії може полегшити нам втечу. Своїм спокоєм і чесністю член організації впливає на поведінку родини / батьки, жінка, діти/, а це дуже важливе, коли родина під час обшуку спокійна. Під час самого обшуку треба дуже вважно слідкувати за всіми рухами поліції, бо часто поліція сама підкидає нелегальні речі. Іноді поліція підкладає ще до обшуку якісь компромітуючі предмети, щоб потім їх " знайти" й таким чином мати причину до арешту даного чоловіка. Часто роблять це конфіденти -ексоти на власну руку, щоб потім донести про це поліції й цим відзначитися - одержати нагороду. В таких моментах треба спокійно, але рішуче заявити, що це не наше.

Арешти. Якщо після обшуку наступає арешт /не завжди/, тоді треба не забувати про речі, які будуть потрібні в тюрмі. Приготувати їх, і якщо поліція дозволяє, взяти їх з собою. Необхідні, крім тих речей, що безпосередньо потрібні для життя /одяг/, олівець, папір. Забрати всі речі, можна і спокійно попрощатися з родиною, навіть якби знали, що їх більше не побачимо.

Арешти є випадкові і пляновані. Пляновані арешти бувають тоді, коли поліція підозріває когось, або має вже точні дані про якусь особу й арештує її. Випадкові тоді, коли поліція арештує спекулянтів, злодіїв і інших подібних, - провадить обшуки в їхніх помешканнях, а чааом у будинках чи дільницях міста й при тому натрапляє на інших людей, що діють політично проти даної

держави, — знаходить в них компромітуючі матеріали і т.д.

Тому член організації повинен бути завжди приготований і до випадкових арештів, але принципово не повинен провадити якусь роботу чи жити в такому будинку, де співмешканці або сусіди займаються такими справами, що легко входять у колізію з поліцією. В обох випадках член організації зберігає рівновагу духа. Буває й так, що поліція входить до помешкання з зовсім іншими намірнями, але якщо член організації почне занадто нервуватися цим, стане неспокійним, поліція почне задумуватися над причинами його нервування. Часто буває так, що поліція робить обшук і тоді, коли вона наближається до місця схованих речей, власник їх починає більше нервуватися і це стає наявним доказом, що в тому місці, до якого наближається поліція, щось заховане. Поліція знає про слабість людей, в яких провадиться обшук і спеціально її використовує, ставить підохрілого в куток а при цьому одного поліцая, який має завдання спостерігати переживання підохрілого під час обшуку.

Поліцай, спостерігаючи психічні переживання підохрілого під час обшуку, диктує поліцаям, що шукають, де повинні шукати. Поведінка заарештованого під час обшуку може пошкодити або допомогти йому під час слідства. Під час слідства поліція використовує також все те з поведінки заарештованого під час арешту, що могло б служити доказом проти нього.

Слідство. Слідство, звичайно, поділяється на дві частини: поліційне й судове. Поліційне слідство робить звичайно поліція, що заарештувала даного члена організації, або така поліція, що

що орієнтується в даних справах і має право допитувати такого чоловіка. Судове слідство починається після закінчення допитів члена організації в поліційному слідстві і робить його слідчий суддя. Такий поділ слідства в справжніх демократичних державах - в більшості держав. В большевиків і в колишній гітлерівській Німеччині поліційне слідство було також і судовим.

Слідство - це проба сил, з якої переможцем виходить тільки той, що вирішив гинути, не зрадити. Поради: говорити якнайменше, а відповідати на питання завжди продумано, хочби відповідь була в нас ^{на} язиці. Пам'ятати все, що вже було перед тим сказане і не міняти зізнань /як брехати, то брехати до кінця однаково/. В слідстві не вдаватися у філософічні і політичні дискусії, а відповідати тільки на конкретні питання, ніколи не хвилюватися, взагалі володіти собою і робити все з тактом, збивати слідчого з дороги.

З і знання. Є дві методи зізнань: заперечення і демонстрація. Метода заперечення полягає в тому, що від усього відпекуємося, ні до чого не признаємося, і такі зізнання складаються переважно зі слів: "не знаю", "не був", "ні". Метода демонстрації - це дуже небезпечний крок, бо треба бути справді сильним характером, щоб мати силу знести наслідки такого кроку - тортури. Вживається такої методи, яка є доцільна, це залежить від члена організації, як сильно він себе почуває. Взагалі, найкраща метода, це ніколи ні дочого не призначаватися - демонструвати в цих часах не потрібно. Те що ми признаємося ніколи не поможе, а пошкодить. Від ворога ласки ніколи не можна сподіватися, щоб він не обіцяв, обіцянки, це методи слідства, стосовані замість побоїв.

Сильний вміє мовчати з радістю перемоги, вмираючи смертю героя. Щоб здобути таємницю, поліція, як у поліційному, так і в судовому слідстві вживає різні методи. Взагалі є два роди слідства: 1/метода слідства "по доброму", /т.зв. моральні тортури/, 2/метода слідства "по злому" /фізичні тортури/.

В методі слідства "по доброму" - слідчі ніколи не вживають побоїв, а тільки психічного впливу: гроші, пашпорт за кордон, родина, ідеї, співпраця і т.д. В методі слідства "по злому" - слідчі вживають фізичних тортур /звичайно побиття, не давати спати, різні купелі, голки за нігти, пальці між двері, виривання волосся, китайська крайка, електричне крісло, фіктивний розстріл і інше/. Як перша так і друга метода вживається кожною поліцією: спочатку перший, а потім другий.

Заарештований повинен бути приготованим до всіх тортур, повинен обдумати наперед, якої методи зізнань повинен він вжити та за-здалегідь скласти собі плян зізнання. Якщо заарештований спритний,, він може в слідстві багато виграти, - справа тільки в тому, чи слідчий доведе заарештованому вину, чи арештований доведе слідчому свою невинність. Хто кого перехитрить. Якщо заарештований зуміє взяти ініціативу слідства в свої руки, може починати, якщо ні, то мусить погодитися, що краще нехай пропаде він сам, зовсім, чи на довги роки, а зате не потерплять інші його друзі і вся організація.

Тюрема. Попадаючи в тюрму, в "язень" мусить бути дуже обережним і не довіряти нікому. Можна й треба жити з товаришами камери в повній згоді й солідарності, але про свої справи - таємниці їм не говорити. Часто поліція посилає разом з арештованим агента, щоб він вивідав для них потрібні справи.

ЗАСУДЖЕННЯ

На судовому процесі - триматися так, як і на політичному слідстві - допиті. Ворог не повинен бачити члена організації приниженим. Вирок смерті член організації приймає спокійно і поважно. На смерть іде гордо й урочисто. Член організації вміє по лицарськи перемагати й по геройськи вмірати.

КОНТРОЛЬНІ ПИТАННЯ

36. Якими засобами бореться ворог з конспіративною організацією ?
37. Хто такий провокатор і яка його робота ?
38. Чим відрізняється провокатор від конфідента-агента ?
39. Як треба оборонятися від ворога ?
40. Як пізнати ворожих агентів - нурців ?
41. Що і як мусять робити ворожі агенти, якщо вони ними справді є ?
42. В який спосіб виявити, чи хтось є ворожим агентом? Що свідчить про це?
43. Як повинен виглядати наш нагляд за підошрілою особою?
44. Для чого можна використати ворожого агента?
45. Що таке розконспіровані і нерозконспіровані члени?
46. Що таке інвігіляція?
47. Що і як інвігілює ворог?
48. Як треба перевіряти чи за нами не слідують?
49. Які причини слідкування і що звичайно робить в таких випадках поліція?
50. Якого правила повинен дотримуватися завжди член організації?
51. Якою повинна бути оборона, коли ми ствердили, що за нами слідують?

52. Які є причини обшуку /трусу/ ?
53. Як поводитися під час обшуку ?
54. Які бувають арешти ?
55. Як поділяється слідство ?
56. Які є методи слідства ?
57. Як треба поводитися на слідстві ?
58. Які є методи зізнань ?
59. Як і на що повинен бути приготований арештований ?
60. Якою повинна бути наша поведінка в тюрмі ?
61. Як поводитися на суді ?

САНІТАРНІ ВКАЗІВКИ

1. Член підпільної організації є безіменним воїном своєї батьківщини, тому з днем вступу до організації він існує і діє тільки під прибраним псевдом.
2. Для організаційного зв"язку вживаємо тільки основного способу - клички. Кличка складається з двох частин: "виклику" і "відгуку". Напр. "Кріс"- "Крути". При контакті обидві сторони мусять знати так побудовану дво-частинну кличу.
3. Для всіх тайних організаційних справ, що їх передаємо на письмі, - вживаємо ШИФРУ або КОДУ.

ШИФР - це умовне письмо, яке можна утворити на багатьох засадах та в різних версіях. Родів шифрування існує безліч, ось деякі з них: а/ умовні знаки, - це замінення правдивих літер абетки - новими, б/ квадрат абетки, - повстас через поділ абетки на 5 чи 6 літер кожна, при цьому випускається літери: /г/, /ї/ та /ь/ - м'який знак, б/ шифр книжковий, - це при помочі книжки дві особи мають умовлену сторінку змісту та спосіб, як нею користуватися.

КОД - це підставлення слів на означення таємних імен та назв, як наприклад:
організація-/кооператива/, область-/батько/, скриватися-/кохатися/ і т. д.

З а б о р о н яє т с я
поширювати і передруковувати

